
Zachraňte kocourka Míšu



V noci se Michalka několikrát probudila a v temné místnosti napůl v spánku nakoukla do košíku u postele. Musela se přesvědčit, jestli tam opravdu leží mourovatý kocourek a že se jí o něm jenom nezdálo.

Ráno Michalka otevřela oči do zářivého dne a její první myšlenka zase patřila Míšovi. Než ale stačila nakouknout do košíku, zjistila, že na polštáři vedle její hlavy vrní mourovaté klubíčko.

Páni, Míša se v noci přestěhoval k ní! Dobře poznal, že je jeho kamarádka!

Kocourek se protáhl, mourovatou ježatou hlavičkou se otřel o Michalčino ucho a seskočil z postele.

Michalka čile vyskočila za ním. Čekal ji krásný den!

Když babička odešla do obchodu, Michalka i kocourek si snědli snídani a potom si spolu hráli. Nejdřív se Míša honil v kuchyni za papírovou mašličkou na provázku, a když slunce venku vysušilo rosu z trávy, Michalka s kocourkem vyběhli ven na zahradu.

Mourek prozkoumával záhony s mrkví a kličkoval mezi zelenou cibulovou natí. Michalka se ve stínu houpala na houpačce a plánovala, že babičku poprosí, aby jí z ob-

chodu přinesla velkou krabici. Míšovi by se jistě líbilo, kdyby si mohl hrát v papírové schovávačce.

„Michalko!“ ozval se od vrat dvora babiččin hlas. „Kdepak jsi? Pojď sem, něco ti nesu!“

„Haló, my jsme tady na zahradě!“

Michalka se honem rozběhla přes dvůr.

„Děkuju, babi!“

Babička jí podala studený kornout. Michalka ho bleskově rozbalila a olízla čepici smetanové zmrzliny.

„Tak víš co?“ rozhodla babička. „Až tu zmrzlinu sníš, vraťte se s Míšou do kuchyně, pomůžeš mi s obědem. Venku je teď beztak moc horko.“

Michalka na houpačce zbaštila kornout zmrzliny a od Míši si nechala olízat ulepené prsty. Pak ho popadla do náruče a šla se před žhavým sluníčkem schovat do domu.

Babička právě uklízela nákup: sýr a jogurty do ledničky, čokoládové sušenky do skříňky. Potom se na Michalku usmála.

„Pro radost si dnes uděláme palačinky s jahodami, co říkáš? A teď si běž umýt ruce, já zatím donesu mléko ze spíže.“

Michalka pustila v koupelně vodu, ale najednou zaslechla babiččin výkřik.

Rychle vyběhla.

Babička ležela v předsíni divně zkroucená a naříkala.

„Babi, babičko, co se ti stalo?“ vrhla se k ní vystrašená Michalka.

Babička byla bledá bolestí.

„Zakopla jsem a praštila se do nohy. Asi je zlomená. Au-au-au! Moc to bolí, Michalko. Musíš přivolat sanitku.“

Michalce se roztrásl ruce. Vrátila se do kuchyně pro mobil, který vždycky ležel u lednice, a šla s ním k babičce.

Věděla, že má volat číslo 112. Tam si může říct o pomoc při každém neštěstí.

„Dobrý den, tady je Michaela Novotná,“ řekla nejistě. „Prosím, babička potřebuje doktora, protože upadla a divně si leží na noze. A prý ji to moc bolí.“

„To jsi hodná, že voláš, holčičko,“ pochválil ji ženský hlas v mobilu. „Nadiktuj mi adresu. Za pár minut tam přijedeme.“

Michalka vzala babičku za ruku. Ráda by ji nějak utěšila...

„Chceš se třeba napít, babičko?“ nabídla vyplašeně.

„Ne, Michalko, děkuju. Radši utíkej otevřít branku, ať můžou záchranáři dovnitř. A pak zavoláme tatínkovi, aby si pro tebe přijel, ano?“

Babička odjela sanitkou, kam ji muži v oranžových kombinézách odnesli na lehátku. Než přijel tatínek, nešťastná Michalka si sbalila svoje věci do batohu. Občas si otřela slzičku, protože měla strach, že se babička neuzdraví.

Kocourek mňoukal, vypadal taky vystrašeně. Michalka ho vzala do náruče a zavrtala se nosíkem do mourovatého

kožíšku. Míša se k ní přitulil, jako by jí připomínal, že není na svůj strach sama.

„Ty máš asi hlad, kotě,“ popotáhla Michalka, našla v zásuvce kapsičku a vyklopila ji do Míšovy misky.

Pak si ze skříňky vzala čokoládové sušenky a nalila si vodu do sklenice.

Posadila se ke stolu a spolu s kocourkem obědvali a mysleli na babičku.



Tatínek přijel brzy po tom, co zmizela poslední sušenka a poslední kousíček kapsičky.

„Michalko, už jsem volal do nemocnice. Babička čeká na operaci, ale bude v pořádku. Domů se však pár týdnů nepodívá. Říkala mi, že jsi byla moc statečná,“ usmál se a vzal Michalku kolem ramen. „Tak šup, vrátíš se domů dřív, než jsme plánovali. Jenom ten pokojík ti už nestačím do prvního září vymalovat.“

Michalka byla ráda, že se babička uzdraví, ale hned se tatínkovi svěřila se svou další velkou starostí.

„Míšu tady nemůžeme nechat samotného, tati. Je ještě malý, víš...“

Tatínek se na kocourka zamyšleně podíval. Míša k němu zvedl zelená očka. Tvářil se jako ten nejhodnější kocourek na světě.

„Vždyť já vím a babička na to taky nezapomněla. Vzkazuje ti, Michalko, že Míšu máme odvézt k paní Skálové. Sám by se o sebe jistě nepostaral.“

Michalka mlčela. Ani nevěděla, jestli je smutnější kvůli zraněné babičce nebo z loučení s kocourkem. Nešťastně si přiznávala, že to jinak nejde. Rodiče by jí kočku v bytě nedovolili.

Tatínek naložil do auta Michalčin batoh s oblečením a tašku s knížkami a pastelkami a plyšákem na spaní.

Michalka zatím zvedla Míšu do náruče, dala mu pusku mezi oči, do mourovatého kožíšku si otřela slzy a strčila kocourka do košíku, který převázala šátkem.